

A Keresztelő születésének hírüladása

A józan és éltes Zakariás lehetetlennek tartotta a gyermek születésére vonatkozó isteni ígéretet. Ilyen csoda hallatán méltán elakadt a szava. Ha nem némul meg, akkor se tudta volna magába tartani a kettős csoda hírét: hogy idősen mégis gyermekáldásban részesülnek, s a gyermek ráadásul prófétai küldetéssel jön a világba. Így az Úr némaságot mért rá. Vajon csapásként érte ez Zakariást? Egyrészt azonnali bizonyosság volt számára, de a környezetének is – ez megnyugvást jelentett neki. Másrészt kapott időt, teret arra, hogy ráhangolódjon az isteni működésre, fölkészüljön a föladatra. Nem tudott kitárulkozni örömeiben, hanem befelé kellett figyelnie. Pedig kivételesen „igaz ember volt és feddhetetlenül élt”, hisz ezzel érdemelte ki a kiválasztást.

Én fölismerem-e az isteni hívást? Elég csendes a lelkem ahhoz, hogy meghalljam? Kisebb dolgokban, mindennapi helyzetekben is...

Én is saját szemszögemből ítélem meg a meghívást? Kishitúségem miatt nem tudok hinni? – nem a szerető Atyának, hanem magamban. Mert ha az Ő szemével nézem magamat, Ő mindenre képesíthet engem is. Ha igaz ember vagyok, ha fedik tetteim a szándékomat és szavaimat!

Ehhez is el kell csendesednem, csak a belső hangokra figyelni és kiszakadni a mindennapokból. Elfogadni magamat, lehetőségeimmel és korlátaimmal együtt. Csak ha tisztában vagyok magammal, akkor tudok tovább lépni és megfelelni a hívásnak.

Mennyei Atyám, Te nem mérsz rám némaságot, de kicsit beszorított ez a vírushelyzet. Kérlek, adj erőt a termékeny elcsendesedéshez. Most nagyon hiányoznak találkozások, rokonok, testvérek, barátok. Erősítsd bennünk az egymásrautaltság és együvé tartozás érzését. Legyünk egyek lélekben, imádságban és egy akaratban: Hadd legyen meghitt ez a furcsa adventünk, tudjunk a lényegre figyelni, lássuk meg az új helyzet kínálta lehetőségeket. Így érdemeljük ki az igazi karácsonyi békét és közvetítjük a Mennyei Atya szeretetét...

Benyhéné Zsuzsa, Budapest

